

ESCOMBROS EL ROTO

Del 27 de gener

al 19 de febrer de 2017

Inauguració: 26 de gener a les 7 de la tarda

Sala d'Exposicions de Can Puget

Baixada de la Fidela, 1-3
08560 Manlleu

cultura@manlleu.cat

<http://www.manlleu.cat>

<https://www.facebook.com/ajuntament.manlleu>

<https://twitter.com/ajManlleu>

Horari:

De dijous a diumenge, de 6 a 8 del vespre

UVIC
UNIVERSITAT DE VIC
UNIVERSITAT CENTRAL
DE CATALUNYA

fem
UVIC-UCC
TERRITORI

OFICINA DE GESTIÓ
CULTURAL

El Roto, alquimista de la reflexió

No hi ha un concepte unificat d'humor. Cada persona l'entén de manera diferent. Es parla d'humor blanc i humor negre, humor gras, verd, anglès, català, espanyol... Els darrers anys, però, la variant més estesa de totes és l'humor polític que aflora en els mitjans de comunicació escrits i audiovisuals, i que sovint esdevé un al·legat dialèctic en clau paròdica contra les arbitrarietats dels poderosos. Però aquest tipus d'humor caricaturesc té l'inconvenient de propiciar que, finalment, la gent només es diverteixi llegint, veient i escoltant les bestieses dels models originals que es pretén parodiar. Tanmateix, en una època marcada per la tendència general a la solitud i a la desesperació, l'humor és un valor preciós, un ressort espiritual i un impuls psicològic que, segons com s'utilitza, ajuda a reflexionar i a pensar, que ja és molt.

Amb el pseudònim OPS, durant els anys 70 i 80, Andrés Rábago (Madrid, 1947) va col·laborar en nombrosos mitjans, com *Hermano Lobo*, *La Codorniz*, *Triunfo* o *Madrid*. Amb l'arribada de la democràcia OPS es va silenciar i va aparèixer un nou pseudònim, *El Roto*, els dibuixos del qual s'han publicat, entre d'altres mitjans, a *Diario16* o *El Independiente* i, des de fa anys, a *El País*.

En general ens fa riure veure com una persona trepitja una pela de plàtan al carrer i cau a terra, però si els que caiem som nosaltres, no ens fa cap gràcia. Les vinyetes d'*El Roto* no fan riure (potser perquè tampoc no és un humorista en el sentit clàssic), com a màxim ens arranquen un somriure de complicitat. Ben mirat, en alguna ocasió ell mateix ha dit que "El plor és una manera de riure a poc a poc".

Més que humorista, Andrés Rábago és un excel·lent pintor i dibuixant que conrea la filosofia a l'abast de tothom, sense caure en elitismes ni utilitzar un llenguatge abarroc,

enfarfegat o ple de farbalans. El seus missatges, desproveïts de prejudicis, estan embolcallats en la innocència infantil primigènica que va directa al gra, tal com passava amb els entranyables títols del Gran Guinyol, que fotien garrotades al cap del dimoni banyut.

El Roto és un Robin Hood contemporani, un *Llanero solitario*, que es venja de les injustícies perpetrades pels manaies de torn. En aquest sentit, no és una persona neutral: és un alquimista que, en nom dels desheretats, dispara dards precisos contra els botxins, i transmuta la tragèdia humana de les víctimes, farcida d'angoixes i neguits, en poesia. O si voleu, en una vacuna eficaça contra l'actualitat rabiosa, per més que els seus personatges siguin intemporals. Per destruir la falsa autoritat derivada de pensaments i actituds que repugnen la raó, el millor remei és la sàtira i la ironia, una poderosa medicina que confon els malvats de la pel·lícula i posa en evidència la seva tramposa poca-soltada.

Home de poques paraules i d'arquitectura gràfica senzilla (que no vol pas dir fàcil), amb pocs traços aconsegueix traslladar al paper o a la tela idees molt contundents. Una de les seves principals armes a l'hora de remoure consciències és el silenci, la música de fons que fa ressaltar les seves àcides denúncies davant l'opinió pública, que no té res a veure amb l'autoritat incompetent. Una altra característica destacable de les seves obres és la presència habitual de personatges solitaris, o com a màxim contraposats als seus antagonistes: l'explotador i l'explotat, el fort i el dèbil, el *señorito* i el jornalero. La solitud, una realitat tangible i una experiència anímica que tots compartim, ens convida a reflexionar tot escoltant la música del silenci.

Toni Coromina (periodista)